

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/217/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7117220121
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7117220121.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členov senátu JUDr. Evy Feťkovej a JUDr. Ladislava Duditša v spore žalobcu: JUDr. Ján Pirč, správca úpadcu: PROFITUBE spol. s r.o., so sídlom v Košiciach, Jazerná 3, IČO: 36 026 042, zastúpeného: Advokát Pirč, s.r.o., so sídlom v Košiciach, kpt. Nálepku 17, IČO: 36 855 910 proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo financií Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 5, IČO: 00 151 742, o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 24C/26/2017 - 53 zo dňa 21. novembra 2017

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. P r i z n á v a žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví rozhodol v tomto znení:

I. Žalobu zamiera.

II. Priznáva žalovanému náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

2. Predmetom konania je žaloba žalobcu doručená súdu prvej inštancie dňa 08.11.2011, ktorou sa domáhal zaplata sumy 780.506,02 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne od 08.01.2012 až do zaplata s tým, že pôvodne bolo konanie vedené pod sp.zn. 24C/261/2011.

3. Žalobu odôvodnil skutočnosťami, že Daňový úrad Košice IV kompenzoval daňové nedoplatky žalobcu na dani z pridanej hodnoty s nadmerným odpočtom žalobcu, napriek tomu, že rozhodnutia Daňového riaditeľstva SR, ktorými bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty, v čase kompenzácie neboli vykonateľné a aj v súčasnosti sa naďalej v súdnom konaní preskúmava ich zákonnosť. Žalobca totiž žalobou zo dňa 19.11.2007 o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí Daňového riaditeľstva SR napadol všetky rozhodnutia o daňových nedoplatkoch, na ktoré Daňový úrad Košice IV poukázal vo svojich oznámeniach o kompenzácii nadmerného odpočtu. Konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí Daňového riaditeľstva SR je vedené na Krajskom súde v Bratislave. Ešte pred rozhodnutím vo veci samej Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 26.11.2007 odložil vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí Daňového riaditeľstva SR, ako aj daňového úradu ako prvostupňového orgánu a to až do právoplatnosti rozhodnutia súdu o žalobe. Následne Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 2S/303/2007, 2S/309/2007, 2S/310/2007, 2S/311/2007, 2S/312/2007, 2S/313/2007, 2S/314/2007, 2S/315/2007, 2S/316/2007 zo dňa 23.7.2008 napadnuté rozhodnutia zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie. Na základe odvolania Daňového riaditeľstva SR Najvyšší súd SR rozsudkom sp.zn. 5Sžf/91/2008 zo dňa 20.10.2009 rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 2S/303/2007 zo dňa 23.7.2008 zmenil tak, že

žalobu žalobcu zamietol. Predmetný rozsudok Najvyššieho súdu SR však bol nálezom Ústavného súdu SR č. III. ÚS/273/2010 zo dňa 27.10.2010 zrušený a vrátený Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR tak v konaní pod sp.zn. 1Sžf/1/2010 pokračuje v rozhodovaní o zákonnosti predmetných rozhodnutí Daňového riaditeľstva SR, na základe ktorých vznikli daňové nedoplatky žalobcu. Toto konanie uznesením zo dňa 22.3.2011 bolo prerušené, nakoľko Najvyšší súd SR predložil Súdnemu dvoru Európskej únie podľa článku 267 zmluvy o fungovaní Európskej únie na rozhodnutie prejudiciálnej otázky.

4. Žalobca mal za to, že kompenzácia nadmerného odpočtu žalobcu, vrátane prevedenia preplatku na úhradu nedoplatku inej dane zo strany Daňového úradu Košice IV bola neoprávnená a predčasná a žalobcovi bola spôsobená škoda v celkovej výške cez 780.506,02 eur. V čase vykonania kompenzácií (2008 až 2009) s daňovými nedoplatkami a prevedenia preplatkov žalobcu, t.j. dňa 24.9.2008, 22.12.2008, 27.3.2009 a 24.4.2009, bola uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.11.2007 odložená vykonateľnosť rozhodnutí, na podklade ktorých mali tieto daňové nedoplatky žalobcu vzniknúť. Odklad vykonateľnosti trval až do právoplatnosti rozhodnutia o žalobe žalobcu, t.j. až do právoplatnosti rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Sžf/91/2008 zo dňa 20.10.2009, ktorým Najvyšší súd SR rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23.7.2008 zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietol. V súčasnosti je uvedený rozsudok Najvyššieho súdu SR zrušený a vo veci sa ďalej koná. Žalobca mal za to, že odkladom vykonateľnosti rozhodnutí Daňového riaditeľstva SR v čase kompenzácie neexistovala žiadna povinnosť, ktorá by žalobcu zaväzovala platiť sumu dane určenú v týchto rozhodnutiach. Vzhľadom k neexistujúcej povinnosti platiť daň, nie je možné hovoriť ani o daňových nedoplatkoch a preto ani neexistoval zákonný dôvod, ktorý by umožnil použiť nadmerný odpočet na kompenzáciu neexistujúceho nedoplatku. Taktiež takýto postup Daňového úradu Košice IV bol nesprávny a žalobcovi tak bola spôsobená priama finančná škoda, pretože Daňový úrad Košice IV nevrátil žalobcovi nadmerné odpočty a preplatky, ktoré si uplatnil v celkovej sume 780.506,02 eur. Jeho postupom bol priamo zmarený účel a podstata odkladu vykonateľnosti v zmysle ustanovenia § 250c Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), nakoľko žalobcu neochránil pred vznikom finančnej ujmy, keďže napriek tomu, že o zákonnosti vzniku daňových nedoplatkov žalobcu nebolo právoplatne rozhodnuté, pričom jeho časť už bola konaním Daňového úradu Košice IV t.j. vykonaním kompenzácie uspokojená. V dôsledku postupu daňového úradu sa tak žalobca dostal do úpadku a v súčasnosti sa preto nachádza v konkurze. Spoločnosť PROFITUBE spol. s r.o. plne počítala s finančnými prostriedkami, ktoré mala získať za nadmerný odpočet a plánovala ich použiť na plnenie svojich záväzkov voči veriteľom a zabezpečenie riadnej prevádzky podniku. Konaním daňového úradu bola neočakávane obrana o značné finančné prostriedky, s ktorými počítala, čím sa dostala do omeškania s plnením svojich ďalších záväzkov a následne tak do úpadku, platobnej neschopnosti a následného vynúteného návrhu na vyhlásenie konkurzu. Správca konkurznej podstaty sa domáha náhrady spôsobenej škody v súlade so zákonnými povinnosťami pri správe majetku úpadcu, špecifikovanými v zákone č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii, ako aj v zákone č. 8/2005 Z.z. o správcoch. O predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody požiadal žalobca žiadosťou zo dňa 6.7.2011.

5. Žalovaný potvrdil, že dňa 07.07.2011 mu bola doručená žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Namietal, že žalobca už dňa 8.11.2011, bez toho, aby bol jeho nárok v zmysle § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v lehote do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti vopred predbežne prerokovaný, podal žalobu o náhradu škody. Mal za to, že zákonná povinnosť predbežného prerokovania nároku na náhradu škody je stanovená obligatórne a bez tohto sa poškodený nemôže domáhať priznania nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pre nesplnenie tejto podmienky žiadal konanie zastaviť. Potvrdil tvrdenie žalobcu, že kompenzácia bola správcom dane realizovaná dňa 24.9.2008, dňa 22.12.2008, dňa 27.3.2009 a dňa 24.4.2009. Na základe potvrdzujúcich rozhodnutí Daňového riaditeľstva SR, platobné výmery nadobudli právoplatnosť dňa 27.11.2007. Potvrdil, že Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 26.11.2007 odložil vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí až do právoplatného rozhodnutia súdu o žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí daňového úradu, ako aj ďalší postup v rámci tohto konania, vrátane rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ako aj Ústavného súdu SR. Dodal, že po vrátení veci Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie Najvyšší súd SR v konaní, v ktorom pokračuje pod sp.zn. 1Sžf/1/2010 uznesením zo dňa 22.03.2011 konanie prerušil z dôvodu predloženia veci Súdnemu dvoru Európskej únie na rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, pričom odložil aj vykonateľnosť rozhodnutí Daňového riaditeľstva SR do ukončenia konania o prejudiciálnej otázke. Žalovaný mal za to, že vzhľadom k tomu, že konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správneho orgánu v daňovom konaní nie je ešte do dnešného dňa ukončené, žaloba o náhradu škody bola na súd podaná predčasne.

Uviedol, že žalobca sa domáha náhrady škody nielen titulom nesprávneho úradného postupu, ale aj titulom nezákonného rozhodnutia daňových orgánov. Poukázal na konštantnú judikatúru, v zmysle ktorej sa o škodu v dôsledku nesprávneho úradného postupu jedná v prípadoch, keď škoda bola vyvolaná inou činnosťou štátnych orgánov než rozhodovacou. Uviedol, že pri uplatňovaní nároku na náhradu škody z titulu nezákonných rozhodnutí žalobca nespĺňa podmienky, ktoré vymedzuje zákon č. 514/2003 Z.z., nakoľko v zmysle ustanovenia § 6 ods. 1 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zmenené alebo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Keďže rozhodnutia daňového úradu, ktorými bola žalobcovi dorubená daň, neboli doteraz pre nezákonnosť zmenené alebo zrušené, pretože konanie o preskúmanie rozhodnutí daňového riaditeľstva doteraz nebolo ukončené, nie sú splnené podmienky pre uplatnenie práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Preto nie sú splnené zákonné podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody ani z titulu nezákonného rozhodnutia, ani z titulu nesprávneho úradného postupu, pričom ak nie je splnená čo i len jedna z uvedených podmienok, nárok nie je možné priznať.

6. Súd prvej inštancie v spore už rozhodol rozsudkom č.k. 24C/261/2011-187 zo dňa 20.9.2012 tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 780.506,02 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne od 08.01.2012 do zaplataenia, pričom tento rozsudok súdu prvej inštancie bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/62/2013 zo dňa 25.9.2013. Žalovaný podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k. 4Cdo/98/2014-317 zo dňa 23.9.2014 odmietol. Keďže Ústavný súd Slovenskej republiky Nálezom č.k. III. ÚS 630/2015-45 zo dňa 11.5.2016 vyslovil, že základné právo žalovaného na súdnu ochranu bolo vyššie citovaným uznesením dovolacieho súdu porušené, uznesenie Najvyššieho súdu SR zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7. Ústavný súd v odôvodnení citovaného nálezu poukazyval na článok 46 Ústavy SR a konštatoval, že nakoľko titulom priznania uplatneného nároku na náhrady škody bol nesprávny úradný postup daňových orgánov, nie ich nezákonné rozhodnutia, súdy vyčíslili vzniknutú škodu tak, ako keby priznali náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutiami a to v situácii, keď celá suma nárokovaného nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty vo výške 780.506,02 eur bola započítaná na daňové nedoplatky v podstate vo vyššej celkovej sume (približne 3,5 milióna eur) s tým, že o škode v sume 780.506,02 eur plynúcej práve z vykonania kompenzácie by bolo možné uvažovať, ale len za podmienky, ak by sporné daňové nedoplatky v celom ich rozsahu nemali zákonný základ. Ďalej konštatoval, že priznanú sumu náhrady škody by bolo možné správne založiť len na závere o nezákonnosti platobných výmerov, ktorými boli kompenzované daňové nedoplatky vyrubené s tým, že konanie Súdneho dvora o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie nepotvrdilo, alebo nevyvrátilo zákonnosť daňových rozhodnutí zakladajúcich daňové nedoplatky a práve výsledok prejudiciálnych konaní má vplyv na započítanie po stránke hmotnoprávnej s tým, že aj keď súd prvej inštancie rozhodoval v čase, keď v správnom konaní nebolo právoplatne rozhodnuté, mal vziať zreteľ na prezumpciu zákonnosti a správnosti napadnutých platobných výmerov s tým, že odklad ich vykonateľnosti na túto ich vlastnosť nemal žiaden vplyv, keďže právoplatnosť sporných platobných výmerov nebola spochybnená, platobné výmery neboli zrušené a preto za týchto okolností vyhodnotiť započítaný a v dôsledku toho nevrátený nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty ako skutočnú škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, spočívajúcim v kompenzácii, je v extrémnom rozpore so základnými zásadami interpretácie a aplikácie práva.

8. Po vrátení veci ústavným súdom Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k. 4Cdo/149/2016 zo dňa 24.5.2017 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/62/2013 zo dňa 25.9.2013, ako aj rozsudok Okresného súdu Košice i č.k. 24C/261/2011-187 zo dňa 20.9.2012 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Najvyšší súd rozsudky súdov nižšej inštancie zrušil s poukazom na ust. § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p. z dôvodu, že postupom súdu bola odňatá účastníkovi konania (od 01.07.2016 strane sporu) možnosť konať pred súdom, spočívajúca v práve na presvedčivé a dostatočné zdôvodnenie rozhodnutia. Najvyšší súd, viazaný právnym názorom ústavného súdu, poukázal na nedostatočné a nepresvedčivé odôvodnenie rozhodnutí súdov nižšej inštancie v súvislosti s vysporiadaním s návrhom žalovaného na vykonanie dôkazu rozhodnutím Súdneho dvora o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie výsluchom žalovaného a o porušení zásad spravodlivého súdneho konania nevykonaním tohto dôkazu. Výhrady, vyslovené v náleze sa obsahovo - po vecnej (skutkovej i právnej) stránke rovnako týkajú oboch rozsudkov súdov nižšej inštancie, preto

pre dosiahnutie zmyslu a podstaty nálezu ústavného súdu prichádzalo v dovolacom konaní do úvahy len zrušenie týchto rozsudkov a vrátenie vecí súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

9. Súd prvej inštancie viazaný hore citovanými závermi súdnych rozhodnutí vo veci vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov tvoriacich obsah spisu konkrétne citovaných v bode 10. až 24. napadnutého rozsudku, v kontexte citovaných záverov rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave v bodoch 25. a 26. odôvodnenia napadnutého rozsudku v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR č.k. 5Sžf/91/2008 zo dňa 20.10.2009, Nálezu Ústavného súdu SR č.k. III.ÚS 283/2010-46 zo dňa 27.10.2010, uznesenia Najvyššieho súdu SR č.k. 1Sžf/1/2010 zo dňa 22.03.2011, rozsudku Súdneho dvora EÚ č.k. C-165/11 zo dňa 08.12.2012 vychádzajúc zo skutočnosti, že uznesením Okresného súdu Košice I č.k. 26K/5/2009 zo dňa 27.04.2009 bol vyhlásený konkurz na majetok spoločnosti PROFITUBE, spol. s r.o., so sídlom Košice, Jazerná 3 s tým, že za správcu konkurznej podstaty bol uznesením zo dňa 20.07.2009 ustanovený JUDr. Ján Pirč.

10. Po vyhodnotení týchto dôkazov a so zreteľom na závery citovaných rozhodnutí (viď body 10. až 32. odôvodnenia napadnutého rozsudku), súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ust. § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 2 písm. a), § 3 ods. 1 písm. d) ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, § 25 ods. 1 citovaného zákona, § 7 ods. 1 zákona č.575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy, § 2, § 3 ods. 6 písm. c/ a d/, § 4 ods. 3 zákona č. 150/2001 Z.z. o daňových orgánoch, § 1, § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1, § 48 ods. 5, ods. 8, § 63 ods. 1, 2, 8 citovaného zákona, § 47 ods. 4 zákona č.7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších právnych predpisov, § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

11. Súd prvej inštancie konštatoval, že v predmetnej veci sa žalobca domáhal náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom daňového úradu. Nesprávny úradný postup daňového úradu mal podľa tvrdenia žalobcu spočívať v tom, že vykonal kompenzáciu pohľadávky daňového úradu voči pohľadávke spoločnosti PROFITUBE spol. s r.o. napriek tomu, že vykonateľnosť rozhodnutí, z ktorých vyplývala pohľadávka daňového úradu bola rozhodnutím súdu odložená.

12. Keďže nesprávneho úradného postupu sa mal daňový úrad dopustiť v období od septembra 2008 do apríla 2009, t.j. v čase, kedy nadobudol účinnosť zákon č.514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (1.7.2004), vychádzajúc z prechodného ust. § 27 ods. 1 citovaného zákona, po právnej stránke predmetnú vec posúdil podľa tohto zákona.

13. S odkazom na ust. § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. uviedol, že základnými predpokladmi zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci v prípade nesprávneho úradného postupu sú: 1. nesprávny úradný postup, 2. existencia škody a 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Čo sa týka splnenia prvej zákonnej podmienky pre záver zodpovednosti štátu za vznik škody, z dôvodu nesprávneho úradného postupu, postupu daňového úradu podľa § 63 ods. 8 a § 63 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. a realizácii kompenzácie daňových nedoplatkov s daňovými preplatkami, súd uviedol, že aj keď došlo k odkladu vykonateľnosti vyššie uvedených rozhodnutí daňových úradov, keďže takýmto protiprávnym konaním daňového úradu na strane žalobcu nedošlo k vzniku škody, keďže len v prípade, ak by žalobca nemal v čase kompenzácie žiadne daňové nedoplatky, len vtedy by bolo možné dospieť k záveru, že nevrátenie celej sumy uplatneného nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty by predstavovalo škodu na strane žalobcu. Uplatnenú sumu náhrady škody by bolo možné založiť len na závere o nezákonnosti platobných výmerov, ktorými boli kompenzované daňové nedoplatky vyrubené ale po právoplatnom ukončení prejudiciálnych konaní, ktorých výsledok ale svedčí proti žalobcovmu nároku na náhradu škody, je vykonané započítanie po stránke hmotnoprávnej v plnej miere opodstatnené a súladné s právom, a to aj s poukazom na právny názor Ústavného súdu SR vyslovený v Náleze č.k. III. ÚS 630/2015-45 zo dňa 11.05.2016. Preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že neboli splnené všetky podmienky pre záver o zodpovednosti štátu za škodu t.j. existencia škody, ako aj príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody a žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

14. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 CSP s odkazom na § 255 ods. 1 CSP a plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

15. Proti rozsudku v zákonnej lehote (včas) podal odvolanie žalobca. Uplatnil odvolacie dôvody v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci s tým, že z obsahu odvolania taktiež vyplýva odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne zmenil odvolaním napadnutý rozsudok tak, že mu vyhovie, pričom si uplatnil nárok na náhradu trov konania.

16. Ako prvé apeloval na viazanosť súdu nižšieho stupňa právnym názorom súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní a to s poukazom konkrétne na bod č. 8. na strane 6 t.j. na nevykonanie dôkazu rozhodnutím súdneho dvora o predbežnej otázke, nevykonaním dôkazu výsluchom žalovaného, čím došlo k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom (viď bod č. 17. odôvodnenia zrušujúceho uznesenia dovolacieho súdu zo dňa 24.05.2017), ktorý súdom prvej inštancie rešpektovaný nebol, keďže žalovaný nemal možnosť verbálne vykonať navrhnutý dôkaz spočívajúci v rozhodnutí Súdneho dvora o predbežnej otázke. Preto žalobca bol toho názoru, že rozhodnutia oboch súdov boli zrušené z dôvodu nevykonanie konkrétneho výsluchu žalovaného, pričom tento dôkaz nebol vykonaný ani v tomto štádiu konania o zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie, čím žalobca nemal možnosť sa riadne resp. vôbec oboznámiť s právnou argumentáciou žalovaného o nedôvodnosti ním uplatneného nároku v zmysle rozhodnutia Súdneho dvora o predbežnej otázke a ani nemohol reagovať na existujúci alebo reprezentovaný dôkaz ústnou či písomnou replikou s tým, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 21.11.2017 vôbec právne nehodnotil odpovede Súdneho dvora EÚ v konaní C-165/2011 na predbežné otázky položené Najvyšším súdom SR v konaní 1Sžp/1/2010 a to vo vzťahu k predmetu konania. Žalobca tak považoval procesný postup súdu prvej inštancie ako prekvapivý, keď bez toho, aby súd vyzval zástupkyňu žalovaného k vykonaniu dôkazovým výsluchom, ukončil dokazovanie za účelom vyhlásenia rozsudku, čo je svojvoľné, v rozpore s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, ktoré dostatočne reflektovalo na Nález ÚS SR.

17. Ďalej poukazoval na nedostatočnú pozornosť, aká bola súdom prvej inštancie venovaná následnému zrušujúcemu uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/149/2016 zo dňa 24.5.2017 a to s apelom aj na ust. § 193 veta prvá CSP a aj keď Najvyšší súd SR svojím uznesením zo dňa 24.5.2017 sp. zn. 4Cdo/149/2016, zrozumiteľne vyhodnotil právny názor ÚS SR a súčasne obsahovo (vecne a právne) zrozumiteľne uložil súdom nižších stupňov ako majú postupovať (viď uznesenie dovolacieho súdu v bodoch pod č. 16 až 18), súd prvej inštancie aj tak nerešpektoval právny názor dovolacieho súdu.

18. Žalobca konštatoval, že pre toto konanie je irelevantný záver, ktorý vyplynul z právoplatného ukončenia súdneho prieskumu sporných platobných výmerov (bod 69 rozsudku), keďže spoločnosti PROFITUBE spol. s r.o. vznikol nárok na náhradné odpočty DPH v období rokov 2008 a 2009, t.j. pred vyhlásením konkurzu na jeho majetok, t.j. pred 27.4.2009, pričom súdny prieskum sa skončil až dňa 11.12.2012 a preto je treba pripomenúť, že právny nárok daňového subjektu na vrátenie nadmerného odpočtu DPH nie je viazaný na osobitné rozhodnutie daňového úradu, nakoľko tento právny nárok je daný ex lege v konkrétnej zákonnej lehote, preto ani neexistoval relevantný právny dôvod, aby na vrátenie nadmerného odpočtu DPH mal daňový subjekt vyčkávať takmer štyri roky, ak mu toto právo zákon o DPH rezervoval v lehote 30 dní a navyiac išlo o sumu jeho vlastných peňazí, ktorú už skôr uhradil svojím dodávateľom pri nákupe materiálu a energií.

19. Podľa názoru žalobcu vznik (existencia) škody nastala v období rokov 2008 a 2009 a bol podmienený výsledkom súdneho prieskumu daňových rozhodnutí, obsahom ktorých bola DPH za celkom iné daňové obdobia v r. 2006, zatiaľ čo nárok na legitímny odpočet DPH spadal do mesačných zdaňovacích období r. 2008 a 2009. Z dôvodu odkladu vykonateľnosti daňových rozhodnutí, viažucich sa k neuplatneniu si DPH v colnom sklade za obdobie obchodného a účtovného roku 2006, boli znegované ich účinky a preto daňovému subjektu zostalo plne zachované právo na vrátenie nadmerného odpočtu DPH zo strany štátu zastúpeného daňovým úradom v zákonnej lehote. Uviedol, že akékoľvek výsledky daňovej kontroly za mesačné zdaňovacie obdobia r. 2006 netvorili a nemohli tvoriť zákonnú prekážku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobia prelomov r. 2008 a 2009 pri odloženej

vykonateľnosti 10 daňových rozhodnutí. Preto sa žalobca nezhodoval s právnym názorom vyjadreným v odôvodnení napadnutého rozsudku v bode 59, že o škode v sume 780.506,02 eur plynúcej práve z vykonania kompenzácie by bolo možné uvažovať len za podmienky, ak by sporné daňové nedoplatky v celkovom ich rozsah nemali zákonný základ, nakoľko splatnosť jeho pohľadávok vo výške 780.506,02 eur nastala ešte do doby vyhlásenia konkurzu, t.j. v období r. 2008 a 2009 a súdny prieskum s opakovanou odloženou vykonateľnosťou daňových rozhodnutí skončil 11.12.2012 s tým, že konkurz na majetok žalobcu bol vyhlásený s účinkami od 1.5.2009. Preto podľa žalobcu neexistoval legitímny dôvod daňovej kompenzácie zo strany daňového úradu v dobe odloženej vykonateľnosti jeho rozhodnutí z akejkolvek obavy pre stratu tohto práva v budúcnosti napr. po skončení súdneho prieskumu, keďže zákon dostatočne chránil fiškálne záujmy štátu aj pre prípad vyhlásenia konkurzu, pričom nehnuteľný majetok úpadcu, na ktorý mal zriadené záložné právo Daňový úrad Košice IV bol odpredaný za sumu viac ako 10 mil. eur a rovnako prebiehajúci súdny prieskum tvoril zákonnú prekážku pre skončenie konkurzu ako aj pre prípadnú výplatu výťažku zo speňaženého majetku úpadcu konkurzným veriteľom.

20. Preto žalobca bol toho názoru, že sa dostatočne neprihliadalo na špecifiká týchto hmotnoprávných práv a povinností, ktoré sú jeho predmetom v období po vyhlásení konkurzu, a teda na osobitnú právnu úpravu podľa zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a vyrovnaní, ako aj na úpravu v ust. § 95, § 95a zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov, nakoľko v období po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu (v danom prípade s účinkami od 1.5.2009) zákonodarca osobitne prihliadol na ochranu majetku úpadcu z dôvodu čo najvyššieho možného uspokojenia konkurzných pohľadávok konkurzných veriteľov.

21. Ďalej uviedol, že odložením vykonateľnosti daňových rozhodnutí tak prestali existovať daňové nedoplatky daňového subjektu, teraz úpadcu, za obdobie r. 2006, pričom je potrebné odlišiť pojmy „daňová pohľadávka“ „daňový nedoplatok“, keďže podľa ust. § 1a písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov, daňovou pohľadávkou je pohľadávka správcu dane na dani do lehoty jej splatnosti a podľa citovaného ust. v písm. f/, daňovým nedoplatkom je dlžná suma po lehote splatnosti dane a to s odkazom aj na ust. § 30 ods. 10 zákona o správe daní a poplatkov, kedy rozhodnutie je vykonateľné „ak ... uplynula zároveň lehota plnenia“. Preto pri odloženej vykonateľnosti daňového rozhodnutia už neexistuje daňový nedoplatok. Pre vznik daňového nedoplatku je tak potrebné, aby daňové rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a taktiež aj vykonateľnosť, a ak chýba daňovému rozhodnutiu ktorákoľvek jeho uvedená vlastnosť, nemôže sa daňový subjekt dostať do omeškania s plnením si daňových povinností a teda ním nezaplatená daň nemôže spĺňať definíciu daňového nedoplatku tak, ako to v kompenzačných oznámeniach realizoval správca dane. Preto ak žalobca nemal daňový nedoplatok v dobe odloženej vykonateľnosti daňových rozhodnutí, Oznámenie o kompenzáciách nadmerného odpočtu/odpočtov z obdobia rokov 2008 a 2009 tak nemôžu byť platným jednostranným právnym úkonom, či zákonným postupom správcu dane, keďže na strane daňového subjektu neexistovali v dotknutom období daňové nedoplatky, čím z dôvodu odloženej vykonateľnosti daňových rozhodnutí žalobca spochybňuje aj existenciu daňovej pohľadávky správcu dane. Poukazoval na citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.03.2011 sp.zn. 1Sžf/1/2010, ktorým Najvyšší súd SR prerušil odvolacie konanie o zákonnosti rozhodnutí správneho orgánu v daňovom konaní a súčasne rozhodol o odklade ich vykonateľnosti v spore strán sporu, aj keď k daňovým kompenzáciám došlo ešte v rokoch 2008 a 2009 a preto odkladom vykonateľnosti rozhodnutí správneho orgánu došlo k prelomeniu reálneho uplatňovania, či vykonávania vydaných rozhodnutí, keďže stratou ich vykonateľnosti zanikla aj existencia daňových nedoplatkov subjektu PROFITUBE spol. s r.o. Preto žalobca nesúhlasil s konštatovaním súdu prvej inštancie v bode 72 odôvodnenia napadnutého rozsudku, že započítanie sa ukázalo po stránke hmotnoprávnej v plnej miere opodstatnené a súladné s právom, čo je v rozpore aj s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, keďže došlo k porušeniu súdneho rozhodnutia o odložení vykonateľnosti a k prelomeniu princípu právnej istoty, či dôvery v rozhodnutia súdnych autorít a preto je neprijateľné odobriť protiprávne konanie daňovému úradu. Ďalej mal za to, že súd prvej inštancie sa nedôsledne vysporiadal s otázkou, či daňový subjekt vôbec mal daňové nedoplatky a rovnako sa nevysporiadal s otázkou, či sa jednalo o platnú kompenzáciu, nakoľko ak v čase kompenzácie žalobca nemal daňové nedoplatky, má to vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Uviedol, že je potrebné preskúmať aj predbežnú otázku preskúmanú Súdnym dvorom EÚ, aj keď Súdnym dvorom EÚ nebol riešený procesnoprávny inštitút odloženia vykonateľnosti, ale práve hmotnoprávne otázky spojené s uplatňovaním DPH v colných skladoch na území SR, pričom až po rozhodnutí Súdného dvora EÚ došlo k ustáleniu dovtedy spornej otázky s odkazom na citovaný nález Ústavného súdu SR zo dňa 27.10.2010, III. ÚS 283/2010-46, ktorým bol zrušený rozsudok Najvyššieho súdu SR z 20.10.2009 sp. zn. Sžp 91/2008 a ktorým bol po prvýkrát zmenený rozsudok Krajského súdu v Bratislave tak, že žaloba

bola zamietnutá. Preto ak súd prvej inštancie konštatoval, že právoplatnosť a tým aj zákonnosť sporných platobných výmerov nebola v žiadnej fáze konania de jure spochybnená sa nezakladá na pravde a správca dane konal protiprávne, keď konal v čase odloženej vykonateľnosti jeho daňových rozhodnutí, aj keď uznesenie o odklade vykonateľnosti mal k dispozícii.

22. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukazoval na to, že v súdnom spore bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že žalobcovi postupom daňového úradu škoda nemohla byť spôsobená s tým, že Ústavný súd SR v predmetnej právnej veci zaujal jednoznačný záver a stanovisko v Náleze III. ÚS 630/2015-45 zo dňa 11. mája 2016.

23. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že hmotnoprávne postavenie žalobcu ako úpadcu je v období po vyhlásení konkurzu na jeho majetok špecifické a je upravené osobitným právnym predpisom s odkazom na § 46 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“) v tom znení, že „nespltné pohľadávky a záväzky úpadcu, ktoré vznikli pred vyhlásením konkurzu a ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu, sa od vyhlásenia konkurzu až do zrušenia konkurzu považujú za splatné, ak tento zákon neustanovuje inak; to platí rovnako pre podmienené pohľadávky, ktoré sa v konkurze uplatňujú prihláškou.“ Uviedol, že podľa § 47 ods. 2 ZKR vyhlásením konkurzu sa neprerušuje daňové konanie, preto odložením vykonateľnosti 10 daňových rozhodnutí došlo k zmrazeniu ich právnych účinkov z pohľadu ich vykonateľnosti a preto ich nebolo možné započítať, keďže bolo možné započítať iba daňový nedoplatok daňového subjektu s odkazom na ust. § 2 písm. f/ zákona č. 563/2009 Z.z. ako aj na § 46 ods. 1 ZKR nespltné pohľadávky, keďže pohľadávky správcu dane na dani do jej splatnosti, sa mohli stať splatnými až dňom právnych účinkov vyhlásenia konkurzu, v dotknutom prípade až dňa 01.05.2009. Nakoľko k daňovej kompenzácii zo strany správcu dane došlo pred vyhlásením konkurzu a ešte nespltných daňových pohľadávok, tento jeho postup bol nielen protiprávny, ale vyvolal aj úbytok majetku, ktorý mal patriť do všeobecnej alebo oddelenej konkurznej podstaty úpadcu a to konkrétne už v r. 2009. Zníženou hodnotou (aktívami) všeobecnej alebo oddelenej (konkurznej podstaty úpadcu), tak následne došlo aj k nižšej miere uspokojenia zistených konkurzných pohľadávok konkurzných veriteľov. Preto k vzniku škody na strane úpadcu s možnosťou neúplného uspokojenia konkurzných pohľadávok konkurzných veriteľov došlo už v r. 2009. Správca dane (Daňový úrad Košice IV) si prihlásil svoje daňové pohľadávky súhrnnou konkurznou prihláškou, ale len do výšky sumy, zníženej o sumu vykonanej daňovej kompenzácie a preto úpadcovi, resp. jeho konkurzným veriteľom tak vznikla reálna škoda do výšky súm vyplývajúcich z nadmerných odpočtov DPH už v r. 2009, teda v období po vyhlásení konkurzu, kedy do všeobecnej alebo oddelenej konkurznej podstaty mali byť nielen zapísané peňažné sumy titulom nadmerných odpočtov DPH, ale v týchto konkurzných podstatách sa peňažné sumy mali aj reálne nachádzať (§ 76 a nasl. ZKR - súpis majetku podstaty). Keďže účelom konkurzu je pomerné uspokojenie pohľadávok konkurzných veriteľov, v čo najvyššej miere, došlo tak k pomernému poškodeniu všetkých konkurzných veriteľov, nakoľko sa v majetkových konkurzných podstatách nadmerný odpočet DPH nenachádza s tým, že súd prvej inštancie ani nespochybnil protiprávnosť postupu správcu dane. Preto žaloba je dôvodná, škoda vznikla v konkrétnom časovom r. 2009 a jej reálne uplatnenie nemôže byť podriadené vyššiemu hľadisku, ktoré nemá zákonnú oporu v právnej úprave nielen podľa daňových predpisov, ale predovšetkým podľa zákona č. 7/2005 ZKR, ktorý je lex specialis a zodpovednosť za škodu má objektívnu povahu zhodne ako zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

24. Po predložení odvolania žalobcu na rozhodnutie odvolaciemu súdu, ako aj po uplynutí odvolacej lehoty na podanie odvolania zo strany žalobcu, žalobca doručil súdu rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.4.2019 sp. zn. 2Sžfk 15/2016 v právnej veci Doc. JUDr. Ján Pirč, CSc., správca konkurznej podstaty úpadcu PROFITUBE spol. s r.o. proti Daňovému úradu Košice, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného zo dňa 04.09.2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S 117/2008-274 zo dňa 28.04.2016, kde v predmetnej veci sa rozhodovalo o identickom právnom základe ako je v tomto konaní a teda, či úradný postup kompenzácie bol správny alebo nesprávny s tým, že NS SR konštatoval na strane 10 porušenie uznesenia Krajského súdu v Bratislave o odklade vykonateľnosti daňového rozhodnutia v kontexte nepreskúmateľnosti citovaného rozhodnutia daňového úradu, čím konštatoval nelegitímnosť postupu daňového úradu. Najvyšší súd SR rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/117/2008-274 zo dňa 28.04.2016 zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného č. 698/230/65780/08/Tak zo dňa 04.09.2008 v spojení s oznámením žalovaného č. 698/230/62283/08/Tak z 18.08.2008 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

25. Žalovaný vo vyjadrení opätovne uvádzal, že nedoplatky v celom ich rozsahu mali zákonný základ, pričom daňový nedoplatok bol správcom dane vyrubený správne a opodstatnene a v konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobcovi škoda nemohla vzniknúť a to bez ohľadu na správnosť, resp. nesprávnosť postupu správcu dane pri daňovej kompenzácii.

26. Uvedené podanie bolo doručované odvolacím súdom žalobcovi, ale len na vedomie a to s apelom na to, že citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp zn. 2Sžfk 15/2016 zo dňa 17.4.2019, ako aj vyjadrenie žalovaného s odkazom na toto rozhodnutie, boli odvolaciemu súdu doručované až po uplynutí odvolacej lehoty v zmysle § 362 ods. 1 CSP a preto odvolací súd na tento predložený dôkaz ako aj podané vyjadrenia neprihliadal a to z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok v zmysle § 366 CSP (viď v tomto znení aj Veľký komentár Civilného sporového poriadku k ust. § 366 CSP na str. 1243 v tom znení, že „novoty v odvolacom konaní možno uplatniť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania“, čo ale v danom prípade naplnené nebolo.

27. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 20.6.2019 o 9.00 hod., v pojednávacej miestnosti č. dv. 230/II. posch., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo zverejnené dňa 4.6.2019 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1,3 CSP a § 378 ods. 1 CSP.

28. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané t.j. žalobcom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d) a h) a podľa obsahu odvolania aj písm. f) CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP) a to aj s odkazom na § 387 ods. 2 CSP.

29. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

30. Ustanovením § 387 ods. 2 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho: súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd je zároveň povinný vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami v odvolaní, pričom za podstatný argument je potrebné považovať taký argument, ktorý má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania môže priniesť priaznivejšie rozhodnutie pre odvolateľa.

31. Odvolací súd v zmysle ustanovení § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže jeho argumentácia bola vecne správna, objektívna, presvedčivá a v neposlednom rade v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR ako aj nálezmi Ústavného súdu SR. Mal za to, že všetky dôvody, ktoré žalobca uvádzal v odvolaní, vyriešil už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, pričom rozhodnutia súdu prvej inštancie

a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria jeden celok.

32. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania, ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty - vid' v tomto smere odôvodnenie bodu 26. tohto rozsudku. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. V odvolacom konaní sa dispozičná zásada prejavuje tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. že odvolanie prejedná len v medziach, v ktorých ho odvolateľ napáda. Ustanovenie § 379 Civilného sporového poriadku zároveň vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania, pričom ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania. Odvolací súd je podľa ustanovenia § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku viazaný aj dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ustanovením § 365 Civilného sporového poriadku dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenie zistil. Jedinú výnimku predstavuje podľa ustanovenia § 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, a to z úradnej moci.

33. Nakoľko odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, keďže súd prvej inštancie výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým zisteniam, odvolací súd v celom rozsahu zdieľa právny záver súdu prvej inštancie vo veci, keďže vec i správne právne posúdil, a s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmvaného rozsudku a uvádza, že nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť.

34. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza nasledovné:

35. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/ a h/ CSP t. j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci s tým, že z obsahu odvolania vyplýva aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP t. j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

36. Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

37. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP odvolací súd uvádza, že inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv strany sporu, ktoré nemožno podradiť pod ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP, ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejavovať vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

38. V zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP rozsudok musí obsahovať odôvodnenie, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami strán. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť

v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesto pre dohady a domnienky. V odôvodnení rozhodnutia súd teda uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, ktoré dôkazy v konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Zákom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu, tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t. j. musí byť preskúmateľné.

39. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP). Právo (strany) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, pričom rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že "Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia". Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

40. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalobcom v odvolaní namietaných skutočností zmätočností, nejasností, je ale vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne odôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, s odkazom aj na citované závery rozhodnutí súdov v danej veci (viď body 7., 10., až 32. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Prijaté právne závery primerane vysvetlil, pričom dal i odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky oboch strán. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu, keďže predovšetkým vychádzal zo záverov Ústavného súdu SR vyjadrených v Náleze č.k. III.ÚS 630/2015 - 45 zo dňa 11.05.2016 (viď bod 7. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Samotný fakt, že žalobca sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe nevyhovel. Napadnutý rozsudok tak nie je postihnutý inou vadou konania t.j. vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia.

41. Za inú vadu konania v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku sa považuje aj procesná vada, ktorá nie je subsumovateľná pod ostatné odvolacie dôvody, pokiaľ mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovanie manuálnej povinnosti súdu, vykonanie nezákonne získaného dôkazu, porušenie povinnosti viazanosti súdu iným rozhodnutím), pričom jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, nie zmätočnosť súdneho rozhodnutia.

42. Inú vadu konania žalobca videl v tom, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s prostriedkami jeho procesného útoku, ako aj hmotnoprávnymi námietkami, keďže neref1ektoval na všetky skutočnosti

uvádzané žalobcom a nekonal v intenciách zrušujúceho uznesenia dovolacieho súdu, čím zároveň mal odňať žalovanému možnosť konať pred súdom.

43. Odvolací súd uvádza, že súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Žalobca podľa obsahu odvolania v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, v dôsledku ktorých dospel k predčasnemu ako aj nesprávnemu záveru, že žaloba je nedôvodná. Tiež namietal, že súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie spočívajúce v oboznámení rozhodnutia Súdneho dvora EÚ č. C-165/11 zo dňa 08.12.2012 o predbežnej otázke a nevykonal výsluch žalovaného (viď v tomto smere bod č. 17. odôvodnenia zrušujúceho uznesenia dovolacieho súdu zo dňa 24.05.2017).

44. Odvolací súd s apelom na obsah zápisnice súdu prvej inštancie zo dňa 21.11.2017 na čl. 47 - 50 konštatuje, že záver rozhodnutia Súdneho dvora o predbežnej otázke strany sporu nepovažovali za sporný, pričom po výzve súdu na prednesenie záverečnej reči, vyjadrenia sa k prednesom, k dokazovaniu ako aj k právnej stránke veci, zástupca žalobcu poukazoval v plnom rozsahu na predchádzajúce ústne ako aj písomné vyjadrenia, ďalej na rozhodnutie NS SR č. 4Cdo/149/2016, z ktorého je zrejmé, že k zrušeniu predchádzajúcich rozsudkov došlo len z dôvodu procesnej vady, ktorá v zmysle rozhodnutia Ústavného súdu predstavovala odňatie práva žalovaného konať pred súdom. Právny názor o tom, že rozhodnutie Súdneho dvora o predbežnej otázke podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie by malo byť právnym základom pre riešenie predbežnej otázky, dôležitej pre toto konanie, však z rozhodnutia NS SR nevyplýva s tým, že strany sporu nemali návrhy na dokazovanie, pričom zástupkyňa žalovaného predniesla, že návrhy na dokazovanie, vrátane výsluchu žalovaného nemá a preto nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti žalovaného konať vo veci a to so zreteľom na stav konania po zrušení veci dovolacím súdom, t.j. v ďalšom konaní na súde prvej inštancie a novým rozhodnutím súdu.

45. Odvolací súd uvádza, že v zmysle § 186 ods. 1 CSP skutočnosti všeobecne známe alebo skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy zverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a právne záväzné akty Európskej únie, ktoré boli zverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie, sa nedokazujú (viď rozsudok Súdneho dvora EÚ č. C-165/11 z 08.12.2012, bod 29., 30. odôvodnenia napadnutého rozsudku), ako aj stranami sporu nesporné skutočnosti, a nakoľko žiadna zo strán sporu netrvala po zrušení veci dovolacím súdom na výsluchu žalovaného, neboli vo veci naplnené odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1, písm. b), d) CSP, ako aj nerešpektovanie uloženej povinnosti dovolacím súdom.

46. V tomto smere je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa ustanovenia § 383 Civilného sporového poriadku viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. V tomto prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal všetky relevantné dôkazy navrhnuté stranami, tieto dôkazy správne vyhodnotil a z hodnotenia dôkazov ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal, pričom procesne konal v zmysle uloženej povinnosti vyjadrenej v zrušujúcom uznesení dovolacieho súdu, vychádzajúc z procesného stavu konania, po zrušení veci dovolacím súdom.

47. Podľa § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

48. Podľa § 186 ods. 1, 2 CSP (1) Skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy zverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a právne záväzné akty Európskej únie, ktoré boli zverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie, sa nedokazujú. (2) Súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada.

49. Odvolací súd konštatuje, že nakoľko žalobca v odvolacom konaní uvádzal aj nové skutočnosti a dôkazy, ktoré ale objektívne mohol uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie, keďže nespĺňajú procesné podmienky v zmysle ustanovenia § 366 písm. d) Civilného sporového poriadku, odvolací súd na tieto tvrdenia neprihliadal (výklad pojmov „daňová pohľadávka“ - a daňový nedoplatok“ v kontexte

zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov ako aj s odkazom na úpravu v Zákone č.7/2005 Z.z. o konkurze a vyrovnaní) s tým, že súd je viazaný právoplatným rozhodnutím v týchto veciach a nemôže pre prekážku „res iudicata“ ich opätovne preskúmať v tomto konaní.

50. Odvolací súd uvádza, že hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiaca úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo, so zreteľom aj na prekážku „res iudicata“. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah, pričom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

51. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, pričom súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti (ako už bolo uvedené vyššie). V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie postačujúco a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie a keďže súd prvej inštancie (viď body 10. až 32. ako aj 7. odôvodnenia napadnutého rozsudku) je viazaný právoplatnými rozhodnutiami (§ 226 CSP, § 230 CSP) a to aj s odkazom na ust. § 185 a § 186 CSP, sú v tomto smere odvolacie námietky o existencii alebo neexistencii daňových nedoplatkov v zmysle citovaných zákonov vo veci právne irelevantné.

52. Odvolací súd apeluje na to, že za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 191 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu.

53. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP je možné napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, nesprávnosť ktorého možno usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi a preto je povinný z nich aj odvolací súd vychádzať, keďže nenastala dôvodnosť naplnenia predpokladov v zmysle ust. § 366 CSP v tomto prípade.

54. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu, v ktorej namietal okolnosť, že súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal dôkazy v zmysle uloženej povinnosti dovolacím súdom, je treba ako prvoradáde uviesť, že dokazovanie možno vymedziť ako osobitnú činnosť súdu zameranú na získavanie poznatkov o veci, ktorá je predmetom súdneho konania. Povinnosť navrhnuť alebo označiť dôkazné prostriedky je v sporovom konaní povinnosťou strán, ktorá im bola všeobecne uložená v ustanovení § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase začatia konania pred súdom prvej inštancie (aktuálne § 132 ods. 1 a § 185 Civilného sporového poriadku). Ide o povinnosť tej zo strán, ktorý tvrdí skutočnosť, ktorá má byť v konaní preukázaná. Povinnosť strán tvrdiť určité potrebné skutočnosti v sporovom konaní ovládanom prejednávacou zásadou sa nazýva povinnosť tvrdenia a vzťahuje sa vždy na konkrétnu skutočnosť stranou uvádzanou. V prípade, že ju strana splnila, platí, že

uniesla bremeno tvrdenia. Existencia tvrdenej skutočnosti podmieňuje existenciu dôkaznej povinnosti, teda povinnosti strany označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazným bremenom sa rozumie zodpovednosť strany za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia, a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v prípadoch, kedy určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola pre nečinnosť strany preukázaná (resp. objektívne nemohla byť preukázaná) a kedy výsledky zhodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží potom na tej strane, ktorý z jej existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

55. Ako vyplýva z odôvodnenia preskúmaného rozsudku, súd prvej inštancie konštatoval, ktoré dôkazy vykonal s tým, že o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané rozhoduje vždy súd a procesný predpis strane priznáva len právo na navrhnutie do konania určitého dôkazu, pričom súd má dbať na to, aby nevylúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok tvrdený stranami. Ak by súd vylúčil z dokazovania dôkaz, ktorým bolo možné preukázať rozhodujúcu skutočnosť, zakladá to odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. e) CSP, čo sa ale v tomto konaní nestalo.

56. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie preto svojim postupom žalobcu nevylúčil z realizácie procesného práva navrhovať dôkazy, ktoré mu procesný predpis priznáva a správne nesporné dôkazy ako aj skutočnosti, ktoré sa nedokazujú v zmysle § 186 CSP už nedokazoval ale len tieto dôkazy vyhodnotil a odôvodnil v zmysle § 220 ods. 2 CSP (viď body 7, 10 až 32 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

57. Odvolacia námietka žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhnuté dôkazy je preto neopodstatnená, keďže strany sporu žiadne nároky na dokazovanie nemali a preto súd stranám sporu neodňať právo konať vo veci.

58. K odvolaciemu dôvodu žalobcu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným odvolacím dôvodom, ale v danom prípade táto námietka nie je opodstatnená, pretože súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobe v celom rozsahu nevyhoveli.

59. V tomto smere odvolacej námietky, výsledky dôkaznej verifikácie všetkých právne relevantných dôkazných prostriedkov, ktoré boli potrebné k zisteniu skutkového stavu a vyplývajú z obsahu spisu, jednoznačne viedli k nenaplneniu všetkých kumulatívnych podmienok pre aplikáciu ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

60. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že z hľadiska splnenia prvej základnej podmienky pre záver o zodpovednosti štátu za vznik škody, t.j. nesprávneho úradného postupu, súd prvej inštancie mal správne za to, že postupu daňového úradu podľa ust. § 63 ods. 8 a § 63 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. a teda, realizácii kompenzácie, bránila skutočnosť, že došlo k odkladu vykonateľnosti vyššie uvedených rozhodnutí daňových orgánov.

61. Tento záver je však relevantný len vo vzťahu k posudzovaniu protiprávneho konania ako prvej podmienky priznania nároku na náhradu škody. Tento záver však neprihliada na to, či takýmto protiprávnym konaním došlo aj k škode, čo je ďalšia základná podmienka pre priznanie nároku na náhradu škody. Pre správne posúdenie predmetu konania je totiž relevantný záver, ktorý vyplynul z právoplatného ukončenia súdneho prieskumu sporných platobných výmerov, ktorých zákonnosť spochybnená súdom nebola.

62. Odvolací súd sa stotožňuje s konštatovaním súdu prvej inštancie, že o škode v sume 780.506,02 eur, plynúcej práve z vykonania kompenzácie by totiž bolo možné uvažovať len za podmienky, ak by sporné daňové nedoplatky v celom ich rozsahu nemali zákonný základ. Teda len preukázanie, že v tomto čase žalobca nemal žiadne daňové nedoplatky, by mohlo viesť k záveru, že nevrátenie celej sumy uplatneného nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty predstavovalo škodu na strane žalobcu. Priznanú sumu náhrady škody by totiž bolo možné právne založiť len na závere o nezákonnosti platobných výmerov, ktorým boli kompenzované daňové nedoplatky vyrubené. V priebehu tohto konania došlo k právoplatnému ukončeniu prejudiciálnych konaní, ktorých výsledok svedčí proti žalobcovmu nároku na náhradu škody. Výsledok preskúmania daňových rozhodnutí v správnom súdnictve je jednoznačný - správna žaloba bola v decembri 2012 právoplatne zamietnutá a teda, započítanie sa ukázalo po stránke hmotnoprávnej v plnej miere opodstatnené a súladné s právom. Za takýchto okolností by vyhodnotenie započítaného a v dôsledku toho nevráteného nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty ako skutočnej škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom spočívajúcej v kompenzácii, bolo v extrémnom rozpore so základnými zásadami interpretácie a aplikácie práva, pričom tento právny záver vychádza z právneho názoru Ústavného súdu SR, vysloveného v náleze č.k. III.ÚS 630/2015 - 45 zo dňa 11.05.2016, ktorým sú súdy v tejto veci viazané.

63. Zhrnúc vyššie uvedené súd prvej inštancie správne uzavrel, že neboli splnené všetky zákonné podmienky pre záver o zodpovednosti štátu za škodu a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

64. Rozsudok súdu prvej inštancie dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s uplatneným nárokom žalobcu.

65. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, zistený po náležite vykonanom dokazovaní a vysporiadal sa aj so všetkými pre vec rozhodujúcimi argumentmi strán sporu, s odvolaním sa na konkrétne právne predpisy, ako aj rozhodnutia, ktoré správne aplikoval na prejednávany spor. Zo zisteného skutkového stavu teda vyvodil správny právny záver o nepreukázaní nároku uplatneného žalobcom s tým, že svojím procesným postupom neznemožnil stranám sporu, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, aby došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

66. Preto odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané žalobcom nie sú vo veci naplnené.

67. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu, odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať, nakoľko podľa už konštantnej judikatúry súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu žalobcu zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať a to so zreteľom na zákonnosť vydaných platobných výmerov.

68. Odvolací súd apeluje na to, že predmetom konania bola žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal zaplata sumy 780.506,02 eur spolu s príslušenstvom, z dôvodu nesprávneho úradného postupu daňového úradu, ktorý mal spočívať v tom, že vykonal kompenzáciu pohľadávky daňového úradu voči pohľadávke spoločnosť PROFITUBE s.r.o. napriek tomu, že vykonateľnosť rozhodnutí, z ktorých vyplýva pohľadávka daňového úradu bola rozhodnutím súdu odložená, čím žalobcovi vznikla škoda.

69. So zreteľom na hore uvedené skutočnosti, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vecne ako aj právne správne dospel k záveru, že pre naplnenie zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci v prípade nesprávneho úradného postupu je potrebné kumulatívne naplnenie všetkých predpokladov, t.j. nesprávny úradný postup, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody a nakoľko súd prvej inštancie, s čím sa aj stotožňuje odvolací súd dospel k záveru, že daňový úrad napriek odkladu vykonateľných rozhodnutí

vykonal kompenzácie pohľadávky spoločnosti voči štátu v rozsahu 780.506,02 eur v rozpore s ust. § 63 ods. 8 a § 63 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. (viď body 66 až 69 odôvodnenia napadnutého rozsudku), ale z dôvodu, že týmto protiprávnym konaním žalovaného nedošlo na strane žalobcu k vzniku škody, nebola naplnená ďalšia základná podmienka pre priznanie nároku na náhradu škody, t.j. aby nesprávnym úradným postupom došlo titulom neexistencie zákonného základu, ktorým súd realizoval nesprávny úradný postup, keďže platobné výmery, tak ako to vyplýva z konkrétneho odôvodnenia, boli zákonné (viď v tomto smere citovaný Nález Ústavného súdu SR III.ÚS 630/2015-45 zo dňa 11. 05. 2016).

70. Vzhľadom na jednoznačný záver Ústavného súdu SR v Náleze III.ÚS 630/2015-45 zo dňa 11. mája 2016, odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP s odkazom na § 387 ods. 2 CSP potvrdil napadnutý rozsudok z hľadiska jeho vecnej správnosti.

71. Odvolací súd v smere posudzovania zákonných predpokladov náhrady škody uplatnenej v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to aj titulom nesprávneho úradného postupu poukazuje na rozhodnutia NS SR sp.zn. 8Cdo/112/2017, 5Cdo/126/2009, 6MCdo/16/2012 a R21/1992, ktoré sa zaoberali vysvetlením pojmu príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou, pričom uviedli, že vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako priama príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím je daná len vtedy, ak by škoda pri absencii nezákonného rozhodnutia nevznikla, teda musí ísť o priamu (nielen sprostredkovanú) príčinu vzniku škody. Otázka príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a konkrétnou škodou je v prvom rade otázkou skutkovou, avšak záver, či v konkrétnom prípade je ale nie je daná príčinná súvislosť, je súčasne otázkou právnou.

72. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania, odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní plne neúspešný a preto má plne úspešný žalovaný proti nemu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške priznaného nároku rozhodne súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

73. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).